

Olvasónapló

Mohay Péter: Játékok kicsiknek és nagyoknak

A kiadvány¹¹ 55 játékot mutat be – a budapesti ELTE Trefort Ágoston Gyakorlóiskola matematika szakos vezetőtanára kedvenc játékait, gyakorlatait válogatta egy kötetbe. Bevezetőjében leírja, hogy ezeket a játékokat a szakirodalomból, kollégáitól, diákjaitól tanulta meg. Játékgyűjteményében nincs egységes rendszer, a játékok nem épülnek egymásra, sorrendjük a címek alapján az abc-t követi. A szerző (akiről könyve alapján érezhető, hogy szakmailag felkészült és rutinos a gyerekekkel való munkában) bízik abban, hogy aki használja könyvét, az rendelkezik némi pedagógiai érzéssel és improvizációs képességgel – ezzel szemben aki foglalkozott már drámapedagógiával vagy amatőr színjátszással, esetleg mindkettővel, annak számára szinte minden játék ismerős lehet.

Több játék, gyakorlat leírásánál volt olyan érzetem, mintha a szerző többet tudna az egyes játékokról, mint amennyit velem, az egyszeri olvasóval közöl. Az instrukciók viszonylag pontosak, de egy-egy játék után – időnként – tanácstalanul ültem a könyv fölött, s kínlódva próbáltam elképzelni, vajon nekem hogyan is kellene ezt játszatom a gyerekekkel, mit is reagálhat majd a csoportom... A játékokhoz megjegyzések is tartoznak, melyek segítséget jelenthetnek ugyan a játékvezető pedagógusoknak, de a fenti bizonytalanságomat nem minden esetben oldották.

A játékok leírásánál nem kapunk támpontot az alkalmazás életkori határait illetően – a szerző az olvasóra bízta a döntést, hogy egy adott játékot 10 évesekkel, vagy éppen 18 évesekkel játszatom.

A gyűjteményt a felhasznált szakirodalom rövid jegyzéke zárja – ez lehetőséget ad arra, hogy elinduljunk a könyvtár felé, és utánanézzünk, vajon más könyvek, más szerzők mit is közölnek az összegyűjtött 55 játékról.

Belinszki József: Suliszínház

A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Pedagógiai Intézet kiadásában megjelent könyv¹² egyaránt szól a pedagógusokhoz és a diákokhoz – biztató üzenetet kapunk a kötet elején a szerzőtől, külön a gyakorló tanárok, külön a diákok.

Belinszki könyvét három fejezetre osztotta, részletesen ír a kommunikációról, a beszédtechnikáról és beillesztett egy szöveggyűjteményt is, mely olyan verseket tartalmaz, amelyekkel akár együtt, akár önállóan lehet gyakorolni a tiszta kiejtést, beszédet.

A fejezeteket témakörökre bontotta a szerző. Ezekben rövid, de jól felépített gyakorlatsor, színházi kifejezések értelmezése, egyéni és csoportos feladatok, képértelmezések, összefoglaló kérdések, verselemzésre és rajzolásra, képi gondolkodásra alkalmas gyakorlatok vannak. Az egyszerűbb használat kedvéért a témaköröket egyezményes jelek tagolják, melyek segítséget adnak, információt közölnek az olvasóval.

A szerző pontosan és stílusosan beszél a testtartásról, az arcjátékról, a gesztusokról, az öltözködésről és az improvizációról is. A beszédtechnikáról szóló fejezetben részletezi a helyes légzéstechnikát, a hangképzést, a kiejtést, sőt, önálló témakör a kifejezés.

A könyv nem csak feladatokat és gyakorlatokat tartalmaz, de fényképeket is. Sajnos ezek nyomdai minősége elég gyatra, így sok esetben egy-egy fénykép többet sejtet, mint kifejez.

Belinszki József jól és érthetően fogalmaz, könyve színes és izgalmas olvasmány, mely tankönyv lehet a színházról, a színészmesterségről és a drámapedagógiában sűrűn használatos játékokról, gyakorlatokról.

Belinszki József: Sulikomédiák

Belinszki József – ahogy könyve¹³ előszavában is írja – gyakorló pedagógus és színjátszó csoportvezető. Kötetében hét olyan komédiát ad közre, „amely már kipróbált, jól működő darab”. A színdarabokat saját maga írta/dramatizálta, illetve igazította csoportjai igényeihez. Előszavában arra biztatja az olvasót, „rende-

¹¹ Mohay Péter: Játékok kicsiknek és nagyoknak. Földgyümölcse Bt., Bp. 1999.

¹² Belinszki József: Suliszínház. Kreatív játékok kicsiknek és nagyoknak, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Pedagógiai Intézet, Nyíregyháza, 1997.

¹³ Belinszki József: Sulikomédiák. Kreatív játékok kicsiknek és nagyoknak, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzati Hivatal, Nyíregyháza, 1997.

zótársait”, hogy a közreadott forgatókönyveket tekintsék nyersanyagként, bátran alakítsák azokat saját csoportjukhoz. A darabokat egyaránt ajánlja általános és középiskolai színjátszó csoportoknak.

Gyermekszínjátszó csoportoknál (s általában az amatőröknel) minden darabválasztásnál felmerülő probléma és kikerülhetetlen a „de jó lenne a csoportban mindenkinek szerepet adni!”-helyzet. Sok előadást az a két-három főszereplő viszi el a hátán, aki a legnagyobb szerepet, ezzel együtt a legtöbb szöveget is kapta, míg a csoport nagy része pedig eközben kénytelen végigstatisztálni a játékot, örömtelenül és mechanikusan. Belinszki József hét átdolgozott komédiája szerencsére elkerüli ezt a csapdát, a szerző érezhetően ügyelt arra, hogy a csoporton belül mindenki kapjon játéklehetőséget.

A színdarabok többsége nagyobb létszámú csoportoknak is megfelel, megadva a játszóknak az esélyt arra, hogy ki-ki a maga tudása, tehetsége szerint vállaljon részt az előadásban. A forgatókönyvek szerkezete pontos és átgondolt, ritmusuk töretlen, lendületes – átszöve jóféle humorral, kiszólásokkal. A szituációk lehetőséget adnak a próbafolyamat során az improvizációs munkára, ami egy jól működő színjátszó csoportban az eredeti, megírt helyzetek változtatását, átformálását is eredményezheti.

Egervári György

Belinszki József: Zenés suliszínház

A tavaly megjelent kötetben¹⁴ négy zenés színjátékot olvashat a műfaj iránt érdeklődő tanár és diák. A szerző előszava hasznos tanácsokkal látja el az alkotni vágyókat. A recept a következő: Hozzunk létre olyan műveket, „amelyeket a jó szándékú amatőr is képes megvalósítani a színpadon”. Saját elgondolásunk szerint bátran változtassunk a közzétett darabokon, felelősségteljes feladatokat bízva a tanulókra is (a megjelentetett dalszövegeket például diákok írták), így megszülethet „a közös alkotás öröme”.

A kötet első műve, az *Orwell*-kisregényből készült *Állatfarm* izgalmas helyzeteivel, érdekes figuráival, élvezetes nyelvezetével kiemelkedik a darabok közül. Kisebbségi hibái ellenére is ajánlható nyersanyag, főként tapasztaltabb csoport számára. A megvalósítás előtt azonban gondoljunk át néhány dolgot. A keretjáték első része – pánik egy beragadt liftben – jó felütésnek tűnik, mely megalapozhatja az előadást, lendületet adhat annak. Ám a keret másik fele csupán egyike a darab három lezárásának (előbb egy követhetetlen időugrás történik Állatországban, majd visszatérünk a liftben lévő emberekhez, végül a finálé következik...). Talán érdemes lenne az addigi lineáris rendet, a jelenetek következetes egymásra épülését kevésbé megbontani a játék végén.

Az Állatfarmmal kapcsolatban felmerülő másik probléma a könyv többi darabját is érinti. Zenés színjátékokról lévén szó zeneileg igényesebbek lehetnének a mellékletben ajánlott dalok. Egy musical sikere nagyrészt a zenés-táncos betétek színvonalától függ, ám – megkockáztatom – fantasztikus koreográfiát látva is felbőszítheti a nézőt a hallgathatatlan zene...

Karinthy novellája alapján született a Tanár úr kérem avagy reggel hétkor című rövid színjáték. Nagy előnye, hogy kezdő – általános iskolás – színjátszókkal is megvalósítható, sok szereplős darab.

Ismét egy novella-feldolgozás: *Ungváry Zsolt* ötletéből készült a Gergő rajzai című zenés játék. Szerkezetében ez hasonlít leginkább egy drámához, kontextusában ez áll legközelebb a gyerekek életéhez. (Adott egy osztály, azon belül a „protekciós” főhős, akit a többiek utálnak. Egy bátor, tanárellenes akció segítségével átmenetileg maga mellé állítja a társait, de azok újfent elfordulnak tőle, mikor büntetés helyett ismét dicséretet kap a felnőttektől...) Kár, hogy az életközeli helyzetet itt-ott erősen lerontják a modoros szövegek, s az erőteljes, élő figurákat is gyengíti a szájukba adott néhány közhelyes (vagy éppen *diákos*) mondat.

Nem véletlenül maradt utolsóként a kötetben harmadikként szereplő mű, melynek címe: A harmadik kereszties háború. „A Schneider hangjátékának ötletéből készült színjáték nem ismeretlen az amatőr színjátszók repertoárjában.” Bevallom, nem tudom, mi lehet a vonzó ebben a bugyuta, eklektikus történetben... A meg nem történt harmadik kereszties háború meséje, a főhős papájának idétlen szellemével, az olvasni sem tudó herceggel, jópofáskodó szövegekkel, néhol magyartalan mondatokkal megtűzdelve. Akár a darab tanulságaként is állhatna az itt következő két verssor, a Papadal 2. refrénje: „Felfelé nyalj, lefelé taposs! / Meglásd degeszed így nem lesz lapos!”

Végezetül kanyarodjunk vissza az első mondatokban említett szerzői tanácsokhoz. A kötet háromnegyedében tehát sikerült létrehozni a „jó szándékú amatőröknek” szánt darabokat. Változtathatunk is rajtuk – többnyire van mit. Így megvalósulhat a „közös alkotás öröme”, melyben a gyerekek felelősségteljes feladatokat kaphatnak. Vagyis jó munkát végeztünk.

¹⁴ Belinszki József: Zenés suliszínház. Kreatív játékok kicsiknek és nagyoknak, Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Önkormányzat Pedagógiai Intézete és Továbbképző Központja, Nyíregyháza, 1998.

Mesék, mondák, igaz történetek (4. osztályos olvasókönyv)

Bocsák Veronika – dr. Hangay Zoltán – Vasvári Zoltán¹⁵

Mérei Ferenc és V. Binét Ágnes Gyermeklélektan című könyvében ezt olvashatjuk: 8-9 éves kor után „...az érdeklődés előterébe az igaz történetek kerülnek. A könyvektől a gyerek azt várja, hogy olyasmiről szóljanak, ami megtörtént, s mégis rendkívüli.” Ennek megfelelően a fent említett olvasókönyvben jórészt mondákat és „igaz történeteket” találunk. A könyv első hét fejezete a magyar történelem szakaszait követi, Nagy Lajos uralkodásától a szabadságharcig. A következő fejezet századunk híres magyarjai közül mutat be néhányat (még igazabb történetek!), majd többnyire gyerekekről szóló, könnyűfacsaró olvasmányok következnek, és végül a mesék. Mégpedig gondosan válogatott, kevés csodás elemet tartalmazó, jó mesék, melyekben az eszes, csalafinta hős győzedelmeskedik.

Az utolsó két fejezetet leszámítva – néhány igazán értékes olvasmány kivételével – sok *túl szép, túl* tanulságos történettel találkozunk (a tanulságot ezek rendszerint gondosan összefoglalva, előre csomagolva találják), hőseik *túlságosan* nemes lelkűek... Az ilyen fellengzős, az igazi kalandokat nélkülöző, ráadásul humortalan szemelvények sora után felüdülés az olvasónak az egyes fejezeteket elválasztó izgalmas, folytatásos történet (*Csukás István: Keménykalap és krumpliorr*), még ha annak témája a legkevésbé sem odaillő.

A legtöbb fejezet – vajon miért nem mindegyik?! – végén a tanóra kereteiből való kilépésre ösztönző címet találunk: „Játsszunk színházat!”. Jó ötletnek tűnik, a NAT is ajánl hasonlókat, például ismert szövegek megjelenítését dramatikus játékokkal. Hiszen tudjuk: a gyerek ideált keres, hős akar lenni, kalandra vágyik, játszani akar... A küzdelmet, az életszerű vitákat, veszekedéseket, a döntések nehézségét próbálhatná ki a színjáték (esetleg tanítási dráma?!) segítségével. A könyv által javasolt jelenetek – két és fél kivételével – azonban semmiképp sem felelnek meg ezeknek az elvárásoknak. Többnyire minden feszültséget és valódi konfliktust nélkülöző, kissé giccses áldrámákkal találja magát szembe az olvasó. Ezek stílusa leginkább rádiószínházra vagy felolvasó színházra emlékeztet: akciók helyett a gyerekek elszavalhatják a jobb-rosszabb dialógusokat, melyekhez szigorú szerzői instrukciókat kapnak (pl. „töprengve”, „hajlongva, alázatosan”, „hitetlenkedve, nevetve”, „kicsit fölényesen” vagy „örömmel vegyes kíváncsisággal” kell mondani az adott mondatot...). Hiányzik a jóízű, kreatív, közös játék lehetősége is: a jelenetek döntő többségében csupán néhány gyerek tetszeleghet a kevés (fő)szerepben, az utasításoknak megfelelően. A többiek? Esetleg statisztálhatnak, ami leginkább az ácsorgásban, egy-két vállveregetésben, esetleg kézfogásban merül ki... (Érthető lenne, ha ezek után a kihasználatlan energiák a fegyelmetlenkedés felé vinnék az osztály nagy részét.) Ezekkel a „színjátékokkal” kapcsolatban – úgy gondolom – jogosan merül fel a kérdés: talán a színház *meggyőltetése* a célunk? Hiszen ahhoz, hogy megszeretessük, izgalmas helyzeteket kell ajánlanunk, kalandokat, igazi játékot. Ám szerencsére erre is kapunk – bár kevés! – lehetőséget.

Elsőként a harmadik fejezetben találunk játszható jelenetet (Mese a kászoni káposztáról), sok szereppel, akciókkal, humorral. Végre egy kis izgalom! Lehet aggódva találgatni az elején, hogy vajon mi történik a szomszéd faluban, majd elmenekülni vagy hősiesen vállalni a veszélyt. Játshatunk katonákat, akik esznek-isznak, lerészegednek, vagy falusiakat, akik megkötözik az alvó török betolakodókat... Ezek után pedig ujjonghatunk, és – bár ez már nem igazán szerzői instrukció... – akár mulatozhatunk is! Lehetünk végre harsányak, felszabadultak! Talán mégis izgalmas dolog a színjátékozás?!

Az ötödik fejezet jelenete (Debrecenben mindenki orvos) se nem jó, se nem rossz – egy kicsit steril, egy kicsit száraz, mégis egy játék alapja lehet. Csak bátran változtassunk rajta! Bővítsük ki improvizációkkal: rögtönözzünk hozzá szövegeket, találjunk ki újabb és újabb figurákat, helyszíneket! Így aztán igazi, saját játékunk lesz, ami rengeteg örömet nyújthat tanárnak, diáknak egyaránt.

Ezután ismét néhány unalmas, érdektelen jelenetgyártás következik, majd az utolsó órák egyikén – ha egyáltalán marad még erre idő... – szembesülhetünk azzal, hogy milyen is egy meséből készült, izgalmas színjáték... *Illyés Gyula* népmese-feldolgozását (A rátóti csikótojás) *Várhidi Attila* alkalmazta színpadra. Érzékelhető, hogy a szerző jól ismeri a gyermekszínjátszókat: az általa ajánlott jelenet játszható, élvezetes, humoros; kitalált, jó akciókat kínál. Persze ez már igazi „produkció”, nem csupán a magunk örömeire való játék. Több szervezést, próbát igényel, amennyiben valóban belefogunk. De ha csak elolvassuk, esetleg egy-két részt eljátszunk belőle, már közelebb kerülünk a színházhoz – a színház működéséhez, a színház szeretetéhez –, mint a tanév összes többi kísérlete során.

Színjátékos feldolgozásra pedig a könyv több olvasmánya is alkalmas. A minősíthetetlen áldrámák helyett érdemes inkább ezekből választani hosszabb-rövidebb részeket, improvizációt kínálva a gyerekeknek. (Mennyivel nagyobb élményt nyújthat, mint egy rossz szöveg reprodukciója...)

¹⁵ A kiadás adatai...

Sajnos mindeddig nem merítettük ki a könyv hibáit. Olvasókönyvről lévén szó – tankönyvről, mely az anyanyelvi oktatást is szolgálja! – megengedhetetlennek tartom, hogy annyi sajtóhibával kerüljön a gyerekek kezébe, amennyivel kiadták. Márpedig kiadták. Itt-ott rossz helyre kerültek a vesszők, van, ahol két szó véletlenül egybeesűszott. Többször a sor közepén – legalább szabályosan! – elválasztott szót találunk. Elég vicces eredményt hoz két találós kérdés válaszainak felcserélése... Igen következetlenül nem minden olvasmány és mottó alá írták oda a szerző nevét, illetve idegen nevek mellé a kiejtést. A legtöbb problémát azonban valószínűleg az illusztrációk okozzák: betűket takarnak el félig vagy egészen. A 72. oldal alján például egy egész sor (vagy bekezdés? esetleg oldal? talán könyv?) kimaradt...

Minden említett negatívum ellenére a tankönyvet 1998-ban a Dinasztia kiadó megjelentette. Azóta valószínűleg több iskolában használják is. Szívesen megkérdezném a gyerekektől, hogy mennyire van kedvük olvasni mostanában. És vajon mi a véleményük a színjátszásról?

Lukács Gabriella

Határtalan drámapedagógia

Az EMKE-füzetek elnevezésű sorozatban jelent meg Aradon a fenti című, *tükör* alcímű kiadvány.¹⁶ Valószínűleg létezik minden művészeti területen *profî* és *amatőr*. S ami bármilyen művészeti területeken még létezik a fentiek mellett (vagy helyett), az a *dilettáns*. Ha a Matekovits Mária által szerkesztett kiadvány helyét kell keresnünk, nos, akkor azt semmiképpen nem minősítenénk profi munkának. A további helykeresést rábizzuk mindazon hazai olvasókra, akikhez eljutott ez a kiadvány, közülük kiváltképp azokra, akiket a borító összevisszasága nem riasztott vissza, s belenéztek a 74 számozott oldalt tartalmazó füzetbe.

Nos, ők rövidebb-hosszabb drámapedagógiai tárgyú írások mellett szép számmal találhattak verseket, helyenként prózai idézeteket a füzetben. A klasszikusok valamiért éppen citálható írásai mellett néhány mai szerző művét is olvashattuk, s mellettük a szerkesztő *lírai ömlenyeit*. Azt hiszem, hogy a mindenkori szerkesztőben kell legyen annyi alázat a lappal, művészeti ággal, szakterülettel, vagy éppen az olvasóval szemben, hogy nem használja fel az általa jegyzett kiadványt a saját, a minősége miatt másutt talán megjelentethetetlen írásainak „eladására”. Ami itt történt, az hitelrontás azok számára is, akik egy szakmai-nak feltüntetett kiadványban (szerfelett helyesen!) szakmai jellegű írásokat tesznek közzé – munkáik keretében olyasmit talál a szerkesztő, és talál az olvasó, mint pl. Matekovits egyik verse: „énekeljük a szent melódiát, / leljük meg s mondjuk ki egymás szavát: / egymásért és egymás mellett.”

A lírai ömlenyhez tartozik, de a szakma felé közelít néhány nem versbe szedett közlés: ezek tárgya a „jaj, de jó dolog a drámapedagógia”, illetve a „milyen jó ember a tanfolyam vezetője, írjunk himnuszt hozzá”.

Mellettük vagy ezek ellenére megjelentetett néhány olyan írást is az EMKE kiadványa, amellyel érdemes szakmai szempontok alapján foglalkozni... S amelyekből kibontakozik egyfajta drámapedagógia-történet: az út, ahogy eljutottak kollégáink saját egyesületük megszervezéséhez. Ennek a lassan kibontakozó történetnek (a helyzetet csakis a kiadványon keresztül szemlélve, egyébként – kósza híreket leszámítva – alulinformálva mondom ezt) van drámai ereje, s van *liraisága*. Elég lett volna a drámáról szóló történethez ennyi egy másik műnemből.

Gyárfásné Kincses Edit - Gyárfás Endre: Iskolások műsoroskönyve

Amikor a borító hátsó oldalán azt olvastam, hogy ebben a kiadványban „a neves író házaspár (...) könnyen megtanulható verseket, *dramaturgizált játékokat, szerkesztett jeleneteket* gyűjt össze”, akkor még csak sejtettem valamit. Nos, bele is olvastam a könyvbe: hátha csak a kiadó valamelyik takarítója vagy portása írta a borítóra került (reklám)szöveget.

A borító után az 50. oldalnál sikerült kinyitnom a könyvet. Amit ott olvashattam, az azóta is (többé-kevésbé) a kedvencemnek számít: Dörmögőék és az óriás Mikulás (jelenetnek aposztrófálják, a szerző megadása nélkül). „*5-10 éves gyerekek adhatják elő – jelzésszerű jelmezben.*”¹⁷ Vagyis a szerzőknek mindegy, hogy az iskoláskor alatti, a fogváltás előtti, a mesehatáron innen lévő, vagy a mindezekon külön és együtt is túljutott gyerekeknek írnak.

¹⁶ EMKE-füzetek II. 1997, az EMKE Arad megyei szervezetének kiadványa (a megjelenést támogatta az Arad megyei művelődési felügyelőség). Szerk.: Matekovits Mária.

¹⁷ Kiemelések tőlem (K. L.)

Itt döntöttem el – ellenállhatatlan vágyat érezve –, hogy megveszem a Krónika Nova Kiadó Kft. által megjelentetett könyvet (234 számozott oldal, ár: 840 Ft). Nem magamnak, hanem közpénzből, a Magyar Dramapedagógiai Társaságnak. Tárgyi bizonyítékként – ilyesmi is megjelenhet.

Egy kis idézet ezen írás elejéből (képzeljük el ezt – példának okáért – 5 éves gyerekek szájából!):

BERCI: Mackótestvéreim! Borika és Marci! Tudjátok, mit gondoltam?

BORI: Nem vagyunk gondolatolvasók.

BERCI: Kár. Mert akkor most a számat nem beszéddel fárasztanám, hanem mézes puszedli és akácmez kóstogatásával.

MARCI: Bercikém, te olyan ügyes vagy, hogy teli szájjal is tudsz beszélni. Mondd csak, mire gondoltál!

BERCI: Arra, hogy előzzük meg az igazi Mikulást. Legyünk mi magunk is Mikulások!

MARCI: Remek ötlet. Stip-stop, én leszek a Mikulás.

BORI: Dehogy is te! Én leszek a Mikulás.

BERCI: Ki hallott már olyat, hogy lány legyen a Mikulás? Nincs is szakállatok.

BORI Nektek talán van? Ragasztanotok kell, igaz? Akkor én is ragaszthatok.

MARCI: Plakátot, Borikám, plakátot. De nem szakállat. A szakáll csak férfiakhoz illik.

BORI: „Férfiak”? Kacagnom kell, hahaha.

BERCI: Amíg te kacagsz, mint a kacagógerle...

(Aki további csemegékre vágyik, az a kötetben jóval több, mint tucatnyi hasonló színvonalú „jelenetet” találhat!)

Az Iskolások műsoroskönyvének olvasása után állíthatom, hogy *ennyire rossz munkát már rég nem láttam!* Pontosabban: rég láttam. Volt idő, mikor „vadásztam” az 50-es évekbeli, majd későbbi műsoros kiadványokra (nemcsak azokra, hanem az olvasókönyvekre is). Akkoriban találhattam hasonló színvonalú kiadványokat.

Kérem az olvasókat, ne higgyenek a szerzőknek! Az áll a kiadvány bevezetőjében, hogy „könyvünk fő célja színvonalas, hazaszeretetre, önismeretre nevelő, könnyen megtanulható műorszámok, műsorok anyagának ajánlása.” S amiért „ajánlanak”, az a (valahonnan) hozzájuk érkező kéréseken túl arra vezethető vissza, hogy „sokszor a helyi pedagógus írja, válogatja, dramatizálja a műsort – több-kevesebb hozzáértéssel”, mivel nincs megfelelő kiadvány.

Hát tegyék, kedves pedagógusok: írjanak, válogassanak, dramatizáljanak! Mert annál izléstelenebb anyagokat beválogatni egy műsorba, mint Gyárfásék a kötetbe, úgysem lesznek képesek. Továbbá kétlem azt, hogy képesek lesznek több dramaturgiai baklövéssel megfejni a kiválasztott epikus műveket a dramatizálás során. (Jó néhány iskolai ünnepi műsort, versmondó versenyt, körzeti, megyei gyermekszínházi találkozót láttam, olyanokat is, amelyek „mélyen szántónak” bizonyultak – ezzel együtt állítom a fentieket.)

A bevezetőben áll, miszerint a „műsoranyag elsősorban a magyar népköltészetből és a honi klasszikusokból merít”. Ehhez képest népi anyag elvéve szerepel a kiadványban, továbbá a klasszikus szerzők ismert művei mellett tucatnyi esetben fordul elő Gyárfás úr neve (mint szerző); kétszeres számban, s terjedelemben a kötet legalább harmadát kitevően (a szerző megadása nélkül) a rissz-rossz jelenetek, villámtréfák, vetélkedők, beszédek stb.

Boldog lennék, ha – bár valóban ínség van a színvonalas műsoros kiadványok terén – sikerülne a fenti írással megtakarítanom olvasóinknak 840 Ft/fő összeget. Akkor megérte a Társaság amúgy nem túl gazdag pénztárából ennyit kiadni. Egyébkén nem.

Kaposi László

Parkőr

Török László

Csoport: 8. osztályosok vagy elsős középiskolások. Az óra nem kíván túl sok drámabeli jártasságot.

Körülmények:

- tér: osztályterem félrehúzott padokkal
- idő: egy tanóra (ideális a dupla óra lenne...)
- eszközök: magnó, csomagolópapír íróeszközökkel, két szék, kalap, baseball-sapka, versek